

Til lovforslag nr. L 137. Beretning afgivet af miljø- og planlægningsudvalget den 28. maj 1984

Beretning

over

Forslag til lov om ændring af lov om levnedsmidler m.v.

[af Dorte Bennedsen (S) og Tommy Dinesen (SF) m.fl.]

Udvalget har behandlet lovforslaget i en række møder og har herunder stillet spørgsmål til miljøministeren og landbrugsministeren, som er besvaret skriftligt eller i samråd. Miljøministerens besvarelse af et af udvalgets spørgsmål er optrykt i et bilag til denne beretning.

Udvalget har modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Forbrugerrådet,
Grosserer-Societetet og
Landbrugsrådet.

Med udgangspunkt i bemærkningerne til lovforslaget anmoder et *flertal* (udvalget med undtagelse af de frie demokraters medlem) miljøministeren om helt at friholde de i ernæringsmæssig henseende vigtigste basislevnedsmidler for farvestoffer. Ministeren har over for udvalget tilkendegivet, at en sådan friholdelse sker ved en bekendtgørelse, som udsendes inden næste folketingssamling. Flertallet mener, at man ved fastlæggelse af, hvilke varegrupper en friholdelse skal omfatte, skal følge statens levnedsmiddelinsti- tuts notat, som var bilagt miljøministerens redegørelse af 2. november 1983. Flertallet har endvidere med udgangspunkt i lovforslaget anmodet ministeren om at udarbejde en varestandard for kødprodukter. Ministeren har over for udvalget givet tilsagn om at udstede en bekendtgørelse til sommer, hvorefter varebetegnelser på kødprodukter forbeholdes de produkter, som opfylder en nærmere angivet sammensætning, samt at de omsætningsmæssigt mest betydningsfulde produkter friholdes for farve- og aromastoffer. Røgaroma kan

dog tillades anvendt efter forudgående tilladelse fra statens levnedsmiddelinsti- tut. Som de omsætningsmæssigt mest betydningsfulde produkter forstås i denne forbindelse som minimum de produkter, der var omfattet af statens levnedsmiddelinsti- tuts skitse til varestandarder, som var bilagt ministerens redegørelse af 2. november 1983 om friholdelse af visse levnedsmidler for farve- og aroma- stoffer. Ministeren vil på baggrund af for- handlinger med de berørte organisationer og myndigheder holde udvalget orienteret om, hvilke produkter der vil blive friholdt ved bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen vil efter det af ministeren over for udvalget oplyste blive udarbejdet i overensstemmelse med følgende principper:

1. *Kvalitetsniveauet* må på de væsentligste punkter leve op til kravene i bandolórdoba- ordningen.
2. Der må fastlægges en *standard* for, hvad der må deklareres som *kød*.
3. Bekendtgørelsen vil omfatte hele kødvare- sortimentet og udelukke *substandarder*
4. De varer, der omsætningsmæssigt betyder mest, må *friholdes* for farve- og aroma- stoffer (med undtagelse af røgaroma).
5. Reglerne skal i overensstemmelse med levnedsmiddelovens almindelige princip også gælde for *importvarer*.
6. *Administration og kontrol* må fastlægges på en sådan måde, at der skabes en for- nuftig kontrol, uden at det bliver alt for belastende for myndighederne. En endelig fastlæggelse af kontrollen med ordningen kan først ske efter forhandlinger med

kommunerne, landbrugsministeriet og forbruger- og erhvervsorganisationer.

Udvalget er opmærksom på, at ovenstående ikke omfatter en meget betydelig gruppe varer, der indgår navnlig i børns forbrug. Dette gælder således slik, sodavand, saft og visse typer is.

Flertallet opfordrer derfor ministeren til i løbet af det kommende folketingsår at give udvalget en redegørelse for de problemer, der er forbundet med specielt børns forbrug af disse varer.

Ministeren har endelig over for udvalget givet tilsagn om inden udgangen af 1984 at udsende en vejledning om, hvordan næringsdeklARATIONER bør udformes, således at disse bibringer forbrugerne en øget og lettere forståelig information.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis, venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker at understrege ministerens oplysninger om, at såfremt de såkaldte substandarder udelukkes, betyder dette, at det ikke vil være muligt at markedsføre produkter, der ikke overholder den givne norm, heller ikke under en anden betegnelse. Dette medfører, at forbrugerne udelukkende vil være henvist til standardprodukter, og dette må forventes at kunne påføre dem øgede udgifter. Udelukkelse af substandarder kan også betyde, at produktudviklingen hæmmes, idet nye produkter først kan sælges, efter at der er fastsat en standard for dem. På den anden side sikres, at alle varer er af en bestemt kvalitet.

P.u.v.

STEFFENSEN
formand

Bilag

Et af udvalget stillet spørgsmål til miljøministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål:

Idet der henvises til udvalgets udkast til beretning, afsnittet om varestandarder, bedes ministeren oplyse, hvilket kvalitetsniveau der tilstræbes i bekendtgørelsen.

Svar:

I det notat om varestandarder, jeg sendte til udvalget i går, er der blandt andet redegjort for de væsentligste forskelle mellem de tre foreliggende forslag til varestandarder på kødområdet, nemlig bandoléordningen, slagteriernes forslag og skitsen fra statens levnedsmiddelinstitut.

Der er videre redegjort for hovedresultaterne fra rapporten »Pålægsvarer«, som statens levnedsmiddelinstitut har udarbejdet, og som udvalget har fået tilsendt.

Det er min vurdering, at rapporten har ydet et godt bidrag med hensyn til en vurdering af kvalitetsniveauet på kødvareområdet.

Jeg må ligesom statens levnedsmiddelinstitut blandt andet drage den konklusion, at kvalitetsniveauet i statens levnedsmiddelinstituts skitse er sat for lavt.

Erhvervs- og forbrugerorganisationernes interesse i, at der udformes varestandarder på kødområdet, bør efter min opfattelse resultere i, at der bliver tale om en reel forbedring af kødvarerne, og derfor må kvalitetsniveauet på de væsentligste punkter leve op til kravene i bandoléordningen.

Jeg har tidligere erklæret mig rede til at udarbejde varestandarder for kødprodukter, men jeg har samtidig tilkendegivet, at sådanne regler er vanskelige at udforme. Reglerne kan blandt andet hæmme en produktudvikling, og de er vanskelige at kontrollere. Som det fremgår af de tre foreliggende forslag, kan det for eksempel også overvejes, om reglerne skal gælde for hele kødvarsortimentet eller kun for en del af sortimentet.

Udelukkes de såkaldte substandarder, betyder det, at det ikke vil være muligt at markedsføre produkter, der ikke overholder den

givne norm, heller ikke under en anden betegnelse. Dette medfører, at forbrugerne udelukkende vil være henvist til standardprodukter, og dette må forventes at kunne påføre dem øgede udgifter. Udelukkelse af substandarder kan også betyde, at produktudviklingen hæmmes, idet nye produkter først kan sælges, efter at der er fastsat en standard for dem. På den anden side sikres, at alle varer er af en bestemt kvalitet.

Den anden mulighed, altså at tillade, at produkter sælges under andre betegnelser end de forbeholdte, vil være lettere at kontrollere, eftersom der bliver tale om et mindre antal varer. Denne model vil heller ikke give så store problemer for eksporten. At tillade substandardvarer kan imidlertid også betyde, at standardvarerne på længere sigt fortrænges af de kvalitetsmæssigt dårligere varer.

Det er således væsentligt, at man er opmærksom på de fordele og ulemper, de enkelte forslag indeholder.

Jeg må i denne sag lægge stor vægt på, at forbruger- og erhvervsorganisationerne er enige om, at der bør udarbejdes varestandarder for hele kødområdet med den virkning, at substandardvarer udelukkes. Dette synspunkt støttes også af landbrugsministeriet. Jeg har derfor til hensigt at udarbejde en bekendtgørelse efter følgende principper:

1. *Kvalitetsniveauet* må på de væsentligste punkter leve op til kravene i bandoléordningen.
2. Der må fastlægges en *standard* for, hvad der må deklareres om *kød*.
3. Bekendtgørelsen vil omfatte hele kødvarsortimentet og udelukke *substandarder*.
4. De varer, der omsætningsmæssigt betyder mest, må *friholdes* for farve- og aromastoffer (med undtagelse af røgaroma).
5. Reglerne skal i overensstemmelse med levnedsmiddellovens almindelige princip også gælde for *importvarer*.
6. *Administration og kontrol* må fastlægges på en sådan måde, at der skabes en for-

nuftig kontrol, uden at det bliver alt for belastende for myndighederne. En endelig fastlæggelse af kontrollen med ordningen

kan først ske efter forhandlinger med kommunerne, landbrugsministeriet og forbruger- og erhvervsorganisationer.